

TIMOFEI
RUDENKO

KIRGASTUMINE

LASE LAHTI, ANDESTA, ELA

Vene keelest tõlkinud Toomas Tallo

 VARRAK

EESSÕNA

Rahu olgu sinuga, rändur. Ära karda. Ma ei soovi sulle kurja. Muide, selles imetabases ja salapärases maailmas, kuhu sa peagi paeluva teekonna ette võtad, pole kurja ega head. Need on inimlikud, liiga inimlikud kategooriad, nagu kunagi ütles üks meie külaline.

Jah... Ma olen kohanud tuhandeid ja tuhandeid sinu-taolisi ja igaüks neist on reageerinud isemoodi. Kes nuttis, kes naeris...

Sa hakkad esitama palju küsimusi – surma ja teispoolsuse kohta, aga samuti siinpoolse elu ja maailma kohta, mis on mõneti õnnelik, aga teisalt jälle täis kannatusi. Ma püüan vastata igale küsimusele. Seda aga aitavad mul teha minu sõpradest hinged, kes eksisteerivad siin kõikjal. Võib-olla, kui see sulle huvi pakub, püüan sind kellegagi neist tutvustada, kunagi võid ju sinagi muutuda üheks nende hulgast ning siis saab ka sinust minu ustav sõber ja abiline.

Ütle, mida sa tahad teada? Oo, ma saan aru. Sul on nii palju küsimusi, et ei teagi, millest alata... Nii juhtub sageli. Vahel tundub, et kõik läheb normaalselt ja isegi

hästi, aga vahel näib, et üldse kõik on halvasti. Sul on palju hirme ja palju probleeme, sa kardad surma, tundub, et lapsed ei tule toime ilma sinuta, on hirmus, et elad oma elu asjatult ära ega täida sulle määratud osa, muretsed, et surm tuleb liiga vara, et vanaema, kes on juba vanaks jäänud, sureb varsti, temast on kahju, kahju on isast, kes on surnud. Need on surmaga seotud küsimused. Aga on ka eluga seotud küsimused. Miks sa alati üksildane oled? Miks sul ei õnnestu oma suhteid õigesti korraldada? Mis teha, kui sind solvatakse? Kuidas ennast leida? Kuidas läbida oma teekond nõnda, et selle lõpus poleks valus ega häbi?

Ma püüan vastata kõigile su küsimustele. Aga hoopiski mitte nii, nagu sina ootad.

Alustame sellest, et sa oled liiga suureline, kui arvad, et sulle on määratud täita mingi ülemaailmse tähtsusega osa, et sinu pärast peab planeet pöörlema ja et sinu isikul on siin elus suur tähtsus.

Ma pean sind kurvastama.

Kujutleme, et sa oled tõusnud kosmose tasandile ja vaatad alla pisikestele öös vilkuvatele tulukestele. Igas majas, igas korteris, mille akendes need tuled põlevad, elab omaette perekond, kel igaühel on oma lugu, mida võib vesta tundide viisi, ja oma lugu on igas peres ka igal inimesel – pisikesest lapsest kuni surmahaige vanurini.

Sina oled vaid osake sellest maailmast, seejuures mitte just suurim. Muidugi on meie elus teatud eesmärgid, ülesanded, mida me peame täitma, ent kas see on mingi ilmatu Eesmärk – selles on küsimus. Tegelikult sündisid sa siia ilma selleks, et surra, ja sa suredki.

Ma püüan sind aidata, vastata su küsimustele, lahendada su isiklikke ja perekondlikke probleeme, vestlen sinuga elulistest tarkustest. Aga kõigepealt lepime kokku: sa pead aru saama, et sinu probleemid ei ole maailmahädad, vaid ainult mõningad üksikjuhtumid. Tõsi, sinu isik on omamoodi kosmos, aga saa aru ühest lihtsast asjast: sinu elu on ainult osake loodusest ja kõik, mida sa tõenäoliselt suudad teha – see on ehitada oma tinglikku õnne. Ja seda õnne kujundavad tegelikult arusaamad sellest, kuidas on vaja elada. Minu ülesanne on suunata sind sinu hinge arengu teel nii, et sa enne teispooldusse lahkumist jõuaksid kasvatada oma vaimu ja oma mõistust.

Miks sa õlgu kehitad?

Mul on teiste inimestega võrreldes täielikum ettekujutus kõiksusest ja elust. Minu anne võimaldab mul näha, kuidas on üles ehitatud universum. Näiteks kassid näevad valguse spektrit, mis jääb inimese silmale tabamatuks, mina aga arendasin endas välja võime näha teisi maailmu. Kui narkomaanid tarvitavad teatud aineid, näevad nad hallutsinatsioone – see on aju häälestamine teistele sagedustele. Niisamuti suudab ka minu aju õigesti häälestatult näha hulganisti teisi maailmu. See aitab mul aru saada universumi ehitusest. Ma räägin sulle sellest.

Vähe sellest, keerulistes küsimustes pöördun ma nõuannete saamiseks elust lahkunud inimeste poole. Nemad näevad meie maailma suuremas mõõtkavas ja nende hinged on juba evolutsiooni läbi teinud, mistõttu nad pakuvad globaalsemaid ja targemaid nõuandeid.

Sa tahad teada, kuidas toimub suhtlus surnutega? Sellisele suhtlusele häälestamiseks tuleb töötada oma ajuga.

See on nagu oma seesmise vastuvõtja seadistamine teatud lainetele. Ma suudan iseseisvalt, ilma narkootikumide või muude vahendite abita viia ennast sellisesse seisundisse.

Minu ülesanne on rakendada neid teadmisi kogu inimkonna kasuks. Ja ka isiklikult sinu kasuks. Ma selgitan, et inimestel tasub suhtuda oma probleemidesse lihtsamalt. Aga neil, kes pöörduvad mu poole küsimustega lahkunud lähedase kohta, aitan rahuneda – kontakteerun surnu hingega, et minu juurde tulnud saaksid öelda lahkunule oma viimased sõnad. Tuleb ette, et me avastame põhjuse, miks inimene suri.

Jah, keegi ei saa kontrollida, kas ma tõesti räägin surnutega, ent sageli jagavad nood minuga oma isiklikke saladusi. Need, kes minu juurde tulevad, tunnevad kadunu ära teatud fraaside ja perekonnasaladuste järgi, mida hinged mulle edasi annavad – see kõik aitab kiiresti kahtlusi hajutada.

Lahkunud võivad elavaid toetada, neid aidata. Kuid enamasti pole selleks suurt vajadust, välja arvatud täiesti erandlikes olukordades. Harilikult ilmutavad surnud end unenägudes või kui magajal tekib uneparalüüs – seisund, milles inimesele avaneb maailmadevaheline portaal. Ent tuleb arvesse võtta, et palju sellest, mis meile võib tunduda tõsise probleemina, on hingede jaoks naeruväärne ja tühine. On juhtunud, et hinged mõistavad, kui oluline on inimene oma laste ja lastelaste jaoks ning aitavad tal haigusest jagu saada või hoiavad teda surma eest. Aga selliseid juhtumeid esineb äärmiselt harva.

Sa piinled, sest ei suuda kuidagi leida oma kohta elus, määratleda, kes sa oled ja milline peaks olema su tee. Kuidas aidata oma last valiku tegemisel?

Tea, et igaühele meist antakse teatud märgid, mis aitavad mõista, kes me peame olema. Kõigile antakse võimalus avaldada oma annet. Aga kui inimene ennast ei leia, ei kajastu see mingil moel maailmakõiksuses. Eneseotsing on keeruline sisemine töö. Esineb olukordi, kus inimesel on suure tähtsusega kutsumus, näiteks seisab tal ees erakordse teadusliku avastuse tegemine. Siis võib maailmakõiksus anda talle tõe – aitab unes lahendust leida, varustab teda nii ereda andega, et see lihtsalt ei saa varju jääda, lihtsalt peab ennast avaldama. Või siis annab inimesele uskumatu tahtejõu, energia, visaduse, et ta suudab läbi murda ka kõige raskemtest takistustest.

Teatud hetkel ma mõistsin, et õnn on täiesti tinglik kategooria. Oli aeg, mil kannatasin tõsiselt skisofreenia, paanikahoogude ja depressiooni käes. Siis jõudsin otsusele, et õnn tähendab lihtsalt olla terve. Aga on veel midagi. Peamine õnn – need on lapsed. Sest inimene peab jätkama sugu, edasi andma elu jooksul kogutud teadmised. Ja sellepärast on nii tähtis pühendada kogu oma jõud lastele. Lapse energieetika pole enne neljateistkümnendat viieteistkümnendat eluaastat veel täielikult välja kujunenud, mistõttu vanematel lasub eriline vastutus. Neist sõltub see, mis lapsesse salvestub.

Aga teda õnnelikuks teha ei saa keegi teine peale tema enda. Ma võin aidata, kui ta tahab tegelda esoteerikaga. Usun, et iga inimene on selleks võimeline, sest kõik me oleme hiiglasliku genealoogiapuu võrsed. Ja tõenäoliselt igaühe suguseltsis on olnud ka ennustajaid, maatarku või lausujaid. Igaüks võib avastada endas selgeltnägemisande, aga keegi ei saa määrata teise inimese saatust ega

teha kedagi õnnelikuks. Õnn – see on vaid filosoofiline tinglikkus. Paljud peavad selleks, et tunda südames vaimustust, tõeliselt armuma. Ent ükski selgeltnägija ei saa leida teie eest armastust. Seda enam, et aastate möödudes hakkab inimene otsima armsamat hoopis teiste parameetrite järgi kui nooruses. Ehk saab tõeline armastus olla üksnes sugulaslik, kaasasündinud, ka siis, kui seda tuntakse vere poolest võõra inimese vastu?

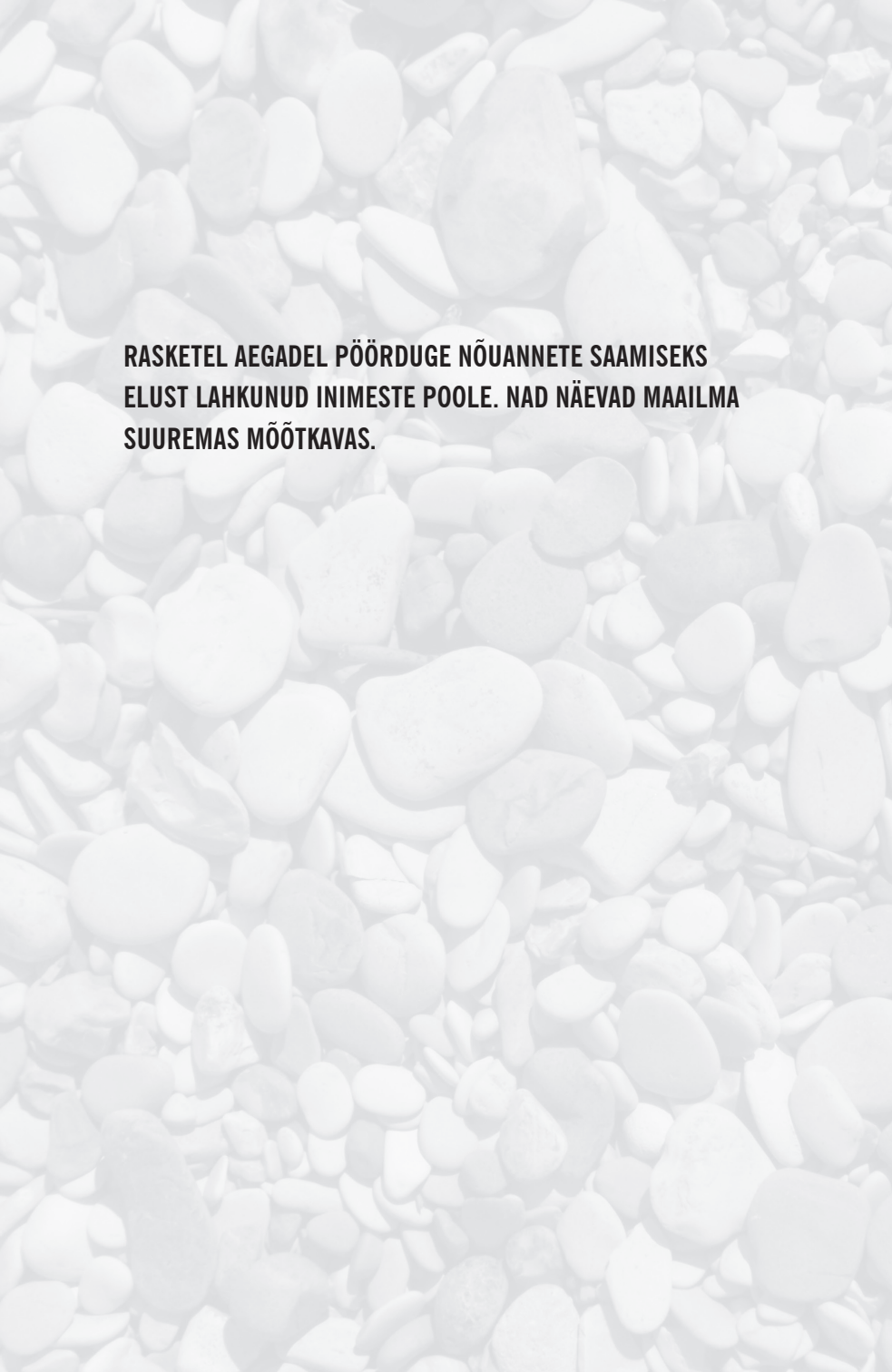
Eksisteerib võimaluste vool, mida suudab suunata praktiseeriv esoteerik. Ja midagi saate te teada ja midagi õpite. Kuid kas inimene kasutab õigesti talle avanenud võimalusi – see on juba teine küsimus.

See raamat õpetab lugejat tunnetama meie maailma seadusi, mõistma, kuidas kõik on korraldatud. Aga ühtlasi püüan ma anda teatud praktilisi nõuandeid, mis aitavad inimestel arendada oma isiklikke esoteerilisi võimeid.

Käesolev raamat on sissejuhatus esoteerikasse. Me peame selgitama inimestele, mis on surm, mis on hing, kuidas me satume teistesse maailmadesse. See aitab mõista meie maailma struktuuri ja sidet maailmade vahel. Raamatu põhiline eesmärk on vabastada inimesi hingepiinadest kadunute pärast, kellele neil jäi midagi tähtsat ütlemata. Ma püüan, niivõrd kui suudan, leevendada oma armsama või lapse kaotanud inimeste kannatusi. Elu ei lõpe siin. On religioone, kus inimesed rõõmustavad surma üle, ja minu meelest on see kõige õigem suhtumine.

Nüüsiis, lähme edasi, mu kallis külaline! Ma avan sulle pimedusega varjatud saladusi ja juhin sind kõige helgematesse sfääridesse.

Aga kõigepealt ehk...

**RASKETEL AEGADEL PÕÖRDUGE NÕUANNETE SAAMISEKS
ELUST LAHKUNUD INIMESTE POOLE. NAD NÄEVAD MAAILMA
SUUREMAS MÕÕTKAVAS.**

Me saatsime isa ära samas krematooriumis, sessamas saalis, kus vanaemagi. Juba päev enne matusetalitust ma teadsin, kuidas kõik kulgeb. Oli imeilus ilm ja kohale tuli palju rahvast, arste, isa sõpru. Ja mina hoidusin omaette, sest mulle tundus, et just mind süüdistatakse isa surmas, et mina viisin ta selleni kui probleemne inimene, töötu ja ebatõsine. KVN-i poiss. Muide, ka praegu peavad paljud mind just nimelt selliseks: „Kes? See KVN-i poiss?”

Novosibirski krematooriumi juures on kaunis Harduse allee, ääristatud lillede ja mälestustahvlitega, millel targad epitaafid. Siin on niisugune tava, et pärast kremeerimist tuleb lüüa kella, et kadunuga sümboolselt hüvasti jätta.

Ma tõmbasin nõõrist ja üle kogu allee lendas vaikne ja kurb kellahelin.

Kõik.

Just nüüd mõistsin ma järsku, et mul tuleb koju minna. Varsti sõidavad kõik laiali, mu vend, kõik omaksed ja sõbrad, aga mina jään üksi sellesse korterisse, kus elas ja suri mu isa. Ma ei tahtnud kohe mitte kuidagi sinna tagasi minna ja ma ei istunudki bussi, vaid lonkisin jalgsi

Ma ei õppinud häáli kontrollima, ent need hakkasid mind harvemini häirima: mul õnnestus neist eemale pääseda, lugedes raamatuid või kuulates audioraamatuid, suheldes sõprade ja lähedastega. Kuid öösiti, kui ma jäin üksi ja häälled täitsid kogu ilmaruumi, oli raske seda välja kannatada. Ma hakkasin jõudma arusaamisele, et on ainult üks lahendus – enesetapp. Ent siis tuli alati isa ja veenis mind ümber, andes mõista, et suitsiidi eest tuleb pärast surma maksta ränka hinda. Minu piinade finaaliks kujunes kohtumine Veera Nikolajevna pojaga. Ta ilmus harva meie majja, nad olid nüüd korteri ära andnud ja elasid teises linnaosas. Ma meenutasin naabrinna sõnu foto kohta, isegi kirjeldasin „idasaksa” riulit. Noormees sai aru, millest jutt, oli väga imestunud ja kiirustas kaduma. Paraku ei saanudki ma niimoodi teada, kas ta võttis foto sealt ära ja miks see foto üldse häiris Veera Nikolajevnat, sest rohkem naine endast mulle märku ei andnud.

Aga nimelt sel ajal sain ma aru, et mitte kõik häältelt saadud info polnud minu haige aju sonimine.